

Tionde söndagen i Treenighetstid

Kloket i förvaltarskapet – Den obederlige förvaltarens söndag

2 Sam 22:26-34; 1 Pet 4:10-11; Luk 12:42-48; Ps. 54:3-5, 8-9

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Ibland kan budskap som lämnas vara mindre tilltalande och direkt kärva. Faran då är att man som åhörare väljer att ställa sig utanför målgruppen; att helt enkelt inte uppfatta sig själv som tilltalad. Till och med i Evangeliet – det glada budskapet – finns passager som tonas ner, tolkas om eller helt enkelt utlämnas för att de inte ryms inom den allmänna uppfattningen om vad som är ett glatt budskap. Men vad vi måste komma ihåg är att Evangeliet inte är ett glatt budskap vilket som helst, utan budskapet om Guds seger.

Idag, exempelvis, hörde vi, ur Lukas tolfte kapitel, att ”[d]en tjänare som vet sin herres vilja men inget förbereder och inte handlar efter hans vilja, han ska få många rapp. Men den som inte vet och som gör något som förtjänar rapp, han ska få färre. Av den som fått mycket ska det krävas mycket, och av den som blivit betrodd med mycket ska det begäras desto mer.”¹

Till vem riktar sig Jesus? Till vem riktar han sig när han här talar om att göra sin Herres vilja, om dem som fått mycket, om krav, ännu mera krav och, ja, till och med spöstraff. Inte kan väl detta vara något jag behöver ta till mig?

Det är fler än vi som undrar. Evangelietexten vi har hört idag är ett svar till Petrus. Han frågar ”Herre, talar du om oss [lärjungar] i den här liknelsen, eller om alla?”² Och för att förstå vad det rör sig om måste vi därför läsa också det som föranledde aposteln att undra om det bara rör lärjungarna eller faktiskt inbegriper alla.

Liknelsen, som inleds med orden ”spänn bältet om livet och håll lamporna brinnande”³, handlar om Människosonens återkomst och att alltid vara beredd; att inte slumra till; inte låta sig lockas till meningslöshet eller bli likgiltig inför det uppdrag vi har fått i väntan på det himmelska bröllopet där vi, Kyrkan, är bruden.

Så hur skall vi förstå söndagens evangelietext? Det handlar om förvaltare av någon annans egendom och hus. Här ges exempel på hur en god förvaltare agerar och hur en dålig gör. Textens förvaltare är inga specifika personer utan här skall dem som givits förvaltaruppdrag – det vill säga vi alla - förstå sig som tilltalade. Vi är, som människor, givna uppdraget att förvalta Guds skapelse och oss själva, i väntan på den himmelska bröllopsfesten.

Vi kan också förstå ”den som fått mycket” så att hon har hört det Jesus förkunnar; en som fått inblick i sanningen och därmed tagit emot kunskapen om Herrens vilja med henne. En person som fått tillgång till kunskapen och som vet vem sanningen är, kan – och bör – det också ställas högre krav på. En person som har fått veta att Guds vilja med människorna är att de skall bli lika

---

¹ Luk 12:47-48

² Luk 12:41

³ Luk 12:35

Gud, har ett större ansvar än en som inte (ännu) vet. Därför blir också konsekvenserna ('rappen') mer kännbara för den som vet men inte lever efter det. Vi kan, exempelvis i Jakobs brev, hitta en parallell i det han skriver att "[d]en som alltså förstår att göra det goda men inte gör det, han syndar"⁴

Förvaltarskap handlar om att ta hand om Guds skapelse; att odla och bevara den. Vad vi däremot, allt för ofta, tycks blunda för är att vi själva är en del i och av Guds skapelse och att vi därför också har att förvalta oss själva; att odla och bevara, för att uppfylla Guds avsikt med oss: att bli lika Gud.

Det är av nåd vi givits liv. Det är av nåd vi andas, har förmågor och kan göra det som är rättfärdigt. Inte på nåder, utan genom Guds ofattbara och nåderika kärlek till oss och sin skapelse. Det är denna nåd vi är satta att förvalta så att vi får leva Kristi löfte.

Tjäna varandra, säger den helige aposteln Petrus: "var och en med den nådegåva han har fått, som goda förvaltare av Guds nåd i dess många former."⁵

Att förvalta nåden och i det ha en sakramental syn på livet och på skapelsen handlar inte om pengar, egendom och ägande. Det handlar, som vi hörde förra söndagen, om att odla och bära god frukt.

Den helige Ambrosius av Milano skriver i sitt verk *Om sakramenten* följande:

"Du har alltså kommit till altaret, du har tagit emot Kristi nåd, du har fått del av de himmelska sakramenten. Kyrkan gläder sig över att många är återlösta och fröjdar sig i andligt jubel åt att hos sig ha en vitklädd familj. Du finner detta i Höga Visan. I sin glädje bjuder hon in Kristus, hon har berett en måltid som tycks värdig en himmelsk fest. Alltså säger hon till honom: 'Må min vän komma till sin lustgård och plocka frukterna från dess träd.' Vilka är dessa fruktträd? Du blev ett torrt träd i Adam, men genom Kristi nåd skjuter du nu grenar som ett fruktbarande träd."⁶

Eftersom vi, genom den fria viljan, råder över våra egna passioner, lidelser och önskningsar, så är vi fullt ut ansvariga för våra tankar och ord och, följaktligen, de gärningar som följer av dem. Vi är ansvariga för vad vi gör med allt som vi är satta att förvalta. I stort som i smått.

Hur förvaltar jag den nåd som ges och anförtros mig? Är jag tacksam eller tar jag allt för givet? Hur visar jag på bästa sätt tacksamhet över det heliga livet? Hur svarar jag på Guds nåderika kärlek? För jag har valet att göra just det.

Så visst riktar sig budskapet till oss alla, även om vi har olika uppgifter för att förbereda bruden på den dagen då bröllopet skall stå i himmelen. Att då, som förvaltare, ställa sig utanför och inte känna sig tilltalad av budskapet; av den kärleksfulla vägvisningen och ibland mindre tilltalande, ja kärva, påminnelsen om vårt uppdrag, går helt på tvärs med Guds avsikt och plan.

Eftersom vi känner vår Herres önskemål är det än viktigare, ja avgörande, att vi är beredda; håller oss vakna och ljuset tänt.

---

⁴ Jak 7:17

⁵ 1. Pet. 4:10

⁶ Hl Ambrosius av Milano (339-397), *Om sakramenten*, 'Femte boken p. 14', Artos bokförlag, s. 66-67